

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 13CoP/26/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121204945
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2121204945.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Benkovičovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a JUDr. Táne Šefčíkovej, vo veci osoby oprávnenej na výživné: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, D., zastúpený splnomocnencom: Palkovič advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Kapitulska 20, Trnava, IČO: 47 255 609, proti osobe povinnej platiť výživné: E. F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, C. – G., o určenie výživného, o odvolaní povinnej osoby proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 27Pc/17/2021 – 895 z 13. septembra 2023, takto,

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., II. a IV. **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava, ako súd prvej inštancie, odvolaním napadnutým rozsudkom uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľa sumou 200,- eur mesačne s účinnosťou od 25.08.2021 do 31.08.2022 a od 01.09.2022 výške 240,- eur mesačne, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám navrhovateľa (I. výrok). Nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 25.08.2021 do 31.08.2023 vo výške 2 348,26 eura povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 70,- eur spolu s bežným výživným, pod následkom straty výhody splátok, s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku (II. výrok). Vo zvyšku návrh zamietol (III. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (IV. výrok).

2. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 62 ods. 1, 2, 5, § 63 ods. 2, § 75 ods. 1 Zákona o rodine (ďalej aj „ZoR“) a dospel k záveru o dôvodnosti návrhu osoby oprávnenej na výživné (ďalej aj „oprávnená osoba“ alebo „oprávnený“). Mal za to, že maloletý pochádza z rozvedeného manželstva rodičov v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava sp. zn. 39P/40/2020, v ktorom konaní bolo osobe povinnej na výživné (ďalej aj „povinná osoba“ alebo „povinný“) určené výživné voči súrodencom oprávneného od rozvodu manželstva, t. j. od 07.02.2022 na maloletého H. od 07.02.2022 do 31.12.2023 sumou 125,- eur mesačne, následne od 01.01.2023 sumou 80,- eur mesačne a na medzičasom plnoletého I. od 07.02.2022 do 31.12.2022 sumou 185,- eur mesačne a od 01.01.2023 sumou 200,- eur mesačne, pričom nedoplatok na výživnom vo výške 155,- eur mu bol povolený splácať v splátkach po 10,- eur. Na čas do rozvodu manželstva bolo určené výživné na súrodencov oprávneného rozsudkom č. k. 31P/63/2021-99 zo dňa 19.01.2022, a to schválením rodičovskej dohody vo výške 160,- eur na I. a 140,- eur na H. s účinnosťou od 25.10.2021. V čase podania návrhu oprávneného, nebolo ešte manželstvo rodičov rozvedené, oprávnený bol od 01.09.2021 študentom 4. ročníka gymnázia, v tom čase maloletý I., nar. XX.XX.XXXX bol študentom 2. ročníka gymnázia a maloletý H., nar. XX.XX.XXXX bol žiakom 2. triedy základnej školy. V súčasnosti je oprávnený študentom 2. ročníka vysokej školy v Martine, Lekárskej fakulty, a to od 01.09.2022, jeho brat I. je študentom 4. ročníka gymnázia a maloletý H. je žiakom

4. ročníka základnej školy. Povinný uzatvoril dňa 01.04.2023 nové manželstvo a matka oprávneného začala žiť od augusta 2022 v spoločnej domácnosti s priateľom. Oprávnený v čase podania návrhu ako študent gymnázia v C. sa stravoval doma, do školy dochádzal denne autobusom, s čím mal výdavky cca 10,- eur, tiež mal výdavky na telefón 10,- eur, na stravu mal priemerné výdavky 150,- eur, oblečenie 40,- eur, obuv 30,- eur, hygienické potreby a drogeria 20,- eur, vreckové 20,- eur, teda spolu 280,- eur. Prvoinštančný súd uznal tiež výdavky na zubnú starostlivosť a za primeranú považoval sumu 100,- eur ročne, za stužkovú slávnosť zaplatil 377,92 eura, z čoho bola najvyššia položka za oblek 270,- eur, tiež mal výdavky na prijímacie pohovory vo výške 150,- eur, spolu mimoriadne výdavky predstavovali mesačne sumu 63,- eur, teda odôvodnené výdavky oprávneného počas štúdia na strednej škole boli 343,- eur. Od 01.09.2022 sa stal študentom vysokej školy a to Lekárskej fakulty, s čím mu vznikli jednorazové výdavky na školské potreby, mesačne v priemere 73,10 eura, ďalej bežné náklady na stravu, za ubytovanie. Celkovo okresný súd považoval za dôvodné mesačné výdavky od nástupu na vysokú školu vo výške 515,- eur, ktoré sa od 01.09.2023 zvýšili len o sumu 9,- eur, keďže sa zvýšila platba za internát na sumu 83,- eur. Nezohľadnil náklady na zubný strojček vo výške cca 1 500,- eur, keďže neboli vynaložené. Matka si voči oprávnenému plnila vyživovaciu povinnosť dobrovoľne, vo veľkej miere zabezpečovala výdavky oprávneného aj namiesto povinného od odchodu zo spoločnej domácnosti a jej čistý mesačný príjem bol v roku 2020 vo výške 1 340,- eur, v roku 2021 vo výške 1 497,- eur, v roku 2022 vo výške 1 690,- eur a v roku 2023 vo výške 1 883,60 eura. Okrem toho poberala rodinné prídavky na každé dieťa. Priateľ matky, ktorý žil v spoločnej domácnosti od augusta 2022 mal čistý mesačný príjem 1 422,- eur a vyživovaciu povinnosť k 4 deťom 530,- eur, na domácnosť prispieval nákupmi potravín a drogerie cca 300,- eur mesačne. Po odchode zo spoločnej domácnosti platila matka oprávneného za bývanie v byte svojho brata sumu 110,- eur na energie, ďalej internet, telefón, poistenie a stravu, ďalej komunálny odpad. Po rozvode rodičov oprávneného a vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva (ďalej aj „BSM“), povinný vyplatil matke oprávneného sumu 80 000,- eur, užívala 4-izbový byt v D., kde sa presťahovala s deťmi a priateľom, teda prvoinštančný súd uznal odôvodnené výdavky matky po presťahovaní sa na hypotéku 274,- eur, zálohové platby za byt 200,- eur, ďalej internet, elektrinu a poistenie bytu, komunálny odpad, daň a ďalšie výdavky, pričom neprihliadol na vlastné poistenie matky, telefón, výdavky na jej hygienu a energie vo výške 110,- eur, keďže v byte v H. už nebývala. Povinný po odchode matky oprávneného v apríli 2021 zostal bývať v spoločnom rodinnom dome, kde sa v auguste 2021 prisťahovala jeho priateľka s dvomi deťmi, počas konania nadobudol do výlučného vlastníctva dom z titulu vyporiadania BSM, pričom bývalej manželke vyplatil v septembri 2022 sumu 80 000,- eur, ktorú čiastku vložil na svoj podnikateľský účet, odmietol oznámiť od koho mal tieto peniaze požičané keďže tvrdil, že ich nadobudol pôžičkou a do predmetného domu dochádzal len za účelom styku s maloletým H. každú druhú stredu a každý druhý víkend od piatku do nedele, inak dom nevyužíval, keďže od januára 2022 býval v J. s priateľkou a jej deťmi v podnájme, za ktorý platil 630,- eur a jeho priateľka mala príjem 1 000,- eur mesačne. Po uzatvorení manželstva povinný previedol darovacou zmluvou rodinný dom na svoju terajšiu manželku, vklad bol povolený dňa 26.06.2023 a jeho jediný majetok je 10 ročné vozidlo, ktoré taktiež previedol na manželku a zrušil aj podnikateľský účet, keďže používa účet manželky, ktorá mala v roku 2023 príjem približne 1 350,- eur. Podľa lustrácie v sociálnej poisťovni jej brutto príjem činil 1 475,- eur. Povinný je SZČO, má licenciu veterinára od roku 2002 a ordinuje vo vlastnej ambulancii v J. približne 16 rokov, pričom od 01.03.2017 do 14.02.2022 pracoval s kolegyňou a posledných 13 rokov pracoval 3 – 4 dni v týždni, od 09,00 hod. do 18,00 hod., zvyšný čas sa venoval rodine a jeho kolegyňa pracovala na mandátnu zmluvu 4 dni, za čo jej platil mesačne sumu 540,- eur, ale po odchode kolegyne pracuje sám 6 dní v týždni, vrátane soboty a v utorok chodí operovať do Bratislavy na veterinárnu kliniku, kde cestuje vlakom a to na základe ústnej zmluvy. Nevedel však špecifikovať príjem za túto činnosť, za ktorú mu odmenu platia v hotovosti, ktorú sumu vkladá do registračnej pokladne. Podľa oznámenia spoločnosti E. K. D.. Bratislava, povinný vykonáva pre kliniku chirurgické zákroky, v rokoch 2019 až 2021 išlo o zákroky vykonávané bezodplatne a od 15.05.2022 sa dohodli na spolupráci približne 16 hodín mesačne s odplatom, ktorú poberal v roku 2022 za mesiac máj vo výške 214,- eur, za jún 230,- eur, za september 410,- eur, za október 240,- eur, za november 640,- eur a za december 158,- eur. Podľa výpisu z daňového priznania za rok 2018 bol príjem povinného zo závislej činnosti vo výške 2 509,- eur, poistné 319,07 eura, celkový príjem z podnikateľskej činnosti bol vo výške 19 795,26 eura, výdavky vo výške 24 560,82 eura, vykázal stratu vo výške 4 765,56 eura, teda čistý ročný príjem mal len zo závislej činnosti vo výške 2 189,93 eura, t. j. 182,50 eura mesačne a stratu vykázal aj za rok 2017. Podľa daňového priznania za rok 2019 mal otec za účasť v dozornej rade príjem 600,- eur, z čoho zaplatil poistné vo výške 65,79 eura, príjem zo živnosti mal vo výške 31 040,40 eura, výdavky vo výške 26 779,94 eura, odpočítal straty z predchádzajúcich období vo výške 2 057,95 eura, teda čistý ročný príjem mal 4 361,97 eura t. j. mesačne 363,50 eura (bez uplatnenej straty). Za rok 2020 mal opätovne

príjem za účasť v dozornej rade 600,- eur, z čoho zaplatil poisťné, zo živnosti mal príjem vo výške 34 831,60 eura, výdavky 30 087,37 eura, odpočítal si daňovú stratu z predchádzajúcich období, mal preplatok dane a jeho čistý ročný príjem bol 4 845,74 eura, t. j. mesačne 403,81 eura (bez uplatnenej straty). Z peňažného denníka a účtovnej závierky za rok 2020 prvoinštančný súd zistil, že výdavky povinného pozostávali z úhrady liečiv vo výške 14 926,- eur, odplaty za mandátnu zmluvu vo výške 6 030,- eur, odvody do poisťovni vo výške 2 912,- eur a ostatné výdavky vo výške 6 219,- eur na nájom, energie, telefón a poplatky banke. Podľa daňového priznania za rok 2021 mal povinný opätovne príjem za účasť v dozornej rade vo výške 600,- eur, zo živnosti mal príjem vo výške 24 167,82 eura, výdavky vo výške 27 191,14 eura, mal stratu vo výške 3 023,32 eura, čistý mesačný príjem len zo závislej činnosti vychádzal vo výške 50,- eur mesačne a tiež poberal finančný príspevok od štátu z dôvodu zníženia tržieb v súvislosti s pandemiou mesačne priemerne 486,- eur. Z peňažného denníka a účtovnej závierky za rok 2021 a výdavkových dokladov okresný súd zistil výdavky povinného vo výške 12 241,- eur za úhradu liečiv, odplaty za mandátnu zmluvu vo výške 6 480,- eur, odvody do poisťovni vo výške 3 070,- eur a ostatných výdavkov vo výške 5 399,- eur na nájom, energie, telefón a poplatky banke. Podľa daňového priznania za rok 2022 mal opätovne príjem za účasť v dozornej rade vo výške 600,- eur, z čoho zaplatil poisťné, zo živnosti mal príjem vo výške 30 812,24 eura, výdavky vo výške 18 978,79 eura, odpočítal daňovú stratu z predchádzajúcich období a čistý ročný príjem činil 11 297,40 eura, t. j. mesačne 941,45 eura, pričom podnikateľské výdavky pozostávali z úhrady liečiv vo výške 9 302,- eur, odplaty za mandátnu zmluvu vo výške 1 080,- eur, odvody do poisťovni vo výške 3 260,- eur a ostatných výdavkov vo výške 5 401,- eur. Podnikateľský účet využíval povinný aj ako bežný, hradil z neho aj výdavky na chod domácnosti, platby za prevádzku súkromného vozidla, rôzne pôžičky, výživné, výdavky znižujúce základ dane za dodávky liečiv, za energie a ostatné poplatky spojené s podnikaním. Predložené faktúry a doklady porovnal prvoinštančný súd s peňažným denníkom za roky 2020 - 2022 a za nedôvodný považoval výdavok povinného v roku 2020 – 2023 na mzdu vyplácanú na základe mandátnej zmluvy, keďže po ukončení spolupráce sa príjem povinného, ktorý začal vykonávať svoju činnosť sám, neznížil a to napriek tomu, že vo vlastnej ambulancii podľa jeho vyjadrenia nepracuje v utorok a každú druhú stredu po obede a tiež každý druhý víkend po obede a v sobotu, kedy sa stretával s maloletým H.. Povinný uvádzal, že žil len z úspor a z príjmu z podnikateľskej činnosti, avšak z daňových priznaní vyplýva, že by musel mať úspory už z pred roku 2017, keď v rokoch 2017, 2018 a 2021 vykázal stratu, v roku 2019 mal mesačný príjem len 365,50 eura, v roku 2020 vo výške 403,81 eura a v roku 2022 vo výške 941,45 eura, teda pokiaľ by mal úspory spreď roku 2017, museli by ich mať len v hotovosti, no napriek strate za rok 2021, bol v roku 2021 na dovolenke v zahraničí päťkrát, spolu 45 dní. Prvoinštančný súd zabezpečil z Finančného riaditeľstva mesačné pohyby na registračnej pokladni povinného od januára 2021 do júla 2023 a porovnaním pokladne nezistil povinným tvrdené vklady za prácu vykonávanú pre spoločnosť E. K. D. do registračnej pokladne v roku 2022, ani v roku 2023, ako uvádzal vždy na konci mesiaca. V roku 2021 mal účtovaný príjem len v decembri 2021 vo výške 158,- eur, keďže išlo o platbu mu zaslanú na účet, iné platby od tejto spoločnosti neboli zaúčtované v peňažnom denníku v príjmoch v roku 2021 a 2022, a to napriek odplatne vykonávanej práci pre danú spoločnosť už 3 roky. Okresný súd uzavrel, že povinný musel mať aj iné príjmy pri porovnaní jeho výdavkov s príjmami, keďže podľa vlastného tvrdenia spotreboval posledné úspory v lete 2022, no napriek tomu bol na dovolenkách a jeho priemerné výdavky vysoko prekračujú jeho príjem z podnikania, ktorému záveru dospel aj po preštudovaní pohybov registračnej pokladne, keďže povinný uvádzal ako prednostný príjem platby len v hotovosti, ale v niektorých prípadoch mu klienti platili na účet. Z peňažného denníka zistil faktúry za veterinárnu starostlivosť hradené na účet povinného a z pohybov na pokladni zistil, že veľakrát za celý deň bol vydaný len jeden pokladničný doklad, teda ak by bola celodenná tržba povinného v takej výške, musel by ukončiť podnikateľskú činnosť. Povinný predložil pracovné ponuky pre veterinárneho lekára v roku 2021 formou mandátnej zmluvy s nástupným platom od 500,- eur až po 1 100,- eur bez praxe, avšak z inzerátov vyplývalo, že s praxou a po uplynutí skúšobnej doby je príjem určený dohodou. Oprávnený predložil v júli 2022 pracovné ponuky pre veterinára s platom od 1 000,- do 3 000,- eur, plus pohotovostné príplatky formou mandátnej zmluvy na plný pracovný úväzok, výška mzdy závisela od skúseností. Podľa predložených inzerátov by povinný dosahoval väčší príjem ako deklaruje podľa daňových priznaní, podľa ktorých jeho príjem nezodpovedá jeho celkovým majetkovým pomerom a životnej úrovni, pretože by musel žiť z úspor spreď roku 2017, minimálne do roku 2022, kedy mal prvý vyšší mesačný príjem podľa daňového priznania v priemere vo výške 941,45 eura, ktorý by ale taktiež nepostačoval na úhradu všetkých povinným vyčíslených mesačných výdavkov vo výške 1 428,- eur. Povinný napriek výzve prvoinštančného súdu nepreukázal výšku úspor, ktoré spotreboval podľa vlastného tvrdenia, pričom tvrdil, že nemá žiadny účet, žiadne vklady a po preskúmaní jeho výdavkov v podnikaní v rokoch 2021 a 2022 ustálil, že výdavok na mzdu vo výške 540,- eur

mesačne na základe mandátnej zmluvy od januára 2021 do februára 2022 je nedôvodný, keďže počas zamestnávania kolegyne pracoval povinný 3-4 dni v týždni a po ukončení mandátnej zmluvy pracuje reálne z 5,5 ordinačných dní len 4 dni z dôvodu stretávania sa s maloletým H., ktorá zmena nemala negatívny vplyv na jeho priznaný príjem, ktorý sa v roku 2022 ešte zvýšil. Za čiastočne nedôvodné považoval tiež jeho výdavky na liečivá v roku 2021 vo výške 12 241,- eur, ktoré nezodpovedajú jeho príjmom v danom roku vo výške 19 360,- eur, pričom v roku 2020 zaplatil za liečivá o 2 700,- eur viac, ale vykázal príjem vyšší o 10 670,- eur (34 831,- eur), teda výdavky na liečivá boli v roku 2021 o 18 % nižšie, ale príjem bol o 45 % nižší, t. j. príjem mal vo výške 55 % z predchádzajúceho roku, teda za primeraný výdavok na liečivá považoval vo výške 55 % z predchádzajúceho roka, t. j. vo výške 6 733,- eur a vo zvyšku sumy 5 508,- eur za nedôvodnú. Tiež mal za to, že povinný si mohol svoj príjem zvýšiť prenájmom rodinného domu, keďže od roku 2021 býval v podnájme v J., dom nevyužíval efektívne, podľa tvrdenia povinného len počas stretnutí s maloletým H., pričom prenájmom by si mohol zvýšiť príjem o sumu cca 700,- eur mesačne, čo vyplýva z predložených inzerátov. V roku 2021 ustálil príjem povinného z podnikania vo výške 8 965,- eur, ktorý zvýšil aj o odmenu za funkciu v dozornej rade o 534,- eur, t. j. spolu 9 499,- eur ročne, mesačne v priemere 791,- eur a k tomu pripočítal 700,- eur za nájom domu a o sumu 214,- eur, čo zodpovedá 1/5 čistej mesačnej mzdy veterinárneho lekára v roku 2021 podľa štatistického úradu 1 071,- eur z dôvodu, že v roku 2021 pracoval len 3-4 dni v týždni, pričom bezodplatne vypomáhal kolegovi, teda nevyužíval svoje schopnosti a vzdal sa príjmu minimálne v tejto výške, preto príjem za rok 2021 ustálil vo výške 1 705,- eur. Za rok 2022 ustálil príjem povinného vo výške 1 862,- eur, a to ako príjem z podnikateľskej činnosti vo výške 11 833,45 eura plus odmena za funkciu v dozornej rade vo výške 534,- eur, nedôvodné výdavky na mandátne zmluvu vo výške 1 080,- eur a plus 1 034,- eur príjem od K. L. K. A., sumy nezaúčtované v príjmoch za rok 2022 podľa peňažného denníka, mínus zaplatená daň vo výške 536,- eur, teda celkový príjem 13 945,- eur, t. j. mesačne 1 162,- eur plus 700,- eur mesačne za prenájom domu. Odôvodneného výdavky oprávneného zohľadnil minimálne vo výške 343,- eur počas strednej školy a počas vysokej školy vo výške 515,- eur. Prihliadol na rodinné prídavky poberané na oprávneného jeho matkou, ako aj daňový bonus a celkový počet vyživovacích povinností k 3 deťom ako aj určenie vyživovacej povinnosti povinnému na ďalšie 2 deti, pričom v konaní o rozvod manželstva Okresný súd vychádzal z čistého príjmu povinného vo výške 1 808,50 eura mesačne, ktorý sa skladal z ním deklarovaného príjmu vo výške 1 064,- eur, z funkcie v dozornej rade 44,50 eura a príjmu z nájmu domu 700,- eur. Prihliadol na výšku výživného, ktorá sa má pohybovať v rozsahu 20-30 % z čistého príjmu povinného, čo pri ustálenom príjme za rok 2021 z príjmu 1 705,- eur predstavuje sumu 341,- eur až 511,- eur, pričom zohľadnil ďalšie povinnosti v tom čase k maloletým deťom vo výške 140,- eur a 160,- eur, oprávnený bol študentom posledného ročníka gymnázia, jeho výdavky boli vyššie, preto určil vyživovaciu povinnosť povinného vo výške 200,- eur mesačne. Výdavky na bývanie a osobnú starostlivosť zabezpečovala oprávnenému jeho matka, preto povinného zaviazal k plateniu cca 58 % z odôvodnených výdavkov oprávneného. V roku 2022 sa zvýšil príjem povinného na sumu 1 862,- eur, z čoho 20 až 30 % predstavuje sumu 396,- eur až 558,- eur, v danom roku sa zvýšila vyživovacia povinnosť povinného k ďalším 2 synom na sumu 125,- eur a 185,- eur mesačne, preto zvýšil vyživovaciu povinnosť povinného od nástupu oprávneného na vysokú školu na sumu 240,- eur, z ktorého dôvodu bude povinný celkove platiť na výživu svojich detí sumu 540,- eur, tesne pod hranicou 30 % z jeho príjmu, pričom na výživu prispievajú aj rodinné prídavky poberané matkou oprávneného, ktorá si môže uplatniť daňový bonus 50,- eur, preto návrh vo zvyšku sumy 40,- eur mesačne od 01.09.2022 zamietol. Prihliadol tiež na bezodplatný prevod všetkého hnutelného a nehnuteľného majetku povinným na svoju manželku v júni 2023, čím sa vzdal majetkového prospechu bez vážneho dôvodu, pričom ide o majetok nadobudnutý povinným do výlučného vlastníctva po vyporiadaní BSM za odplatu 80 000,- eur, teda sa vzdal majetku v hodnote cca 160 000,- eur. Okrem toho v roku 2021 bezodplatne vykonával operačné zákroky pre K. L. K. A. napriek stratovosti v podnikateľskej činnosti a cestoval na vlastné náklady do Bratislavy, čo taktiež vyhodnotil ako vzdanie sa príjmu, pričom povinný nepreukázal ani pôvod sumy 80 000,- eur, vyplatenej matke oprávneného, preto ustálil možnosti povinného platiť stanovené výživné. Zároveň vyčíslil nedoplatok na zročnom výživnom od podania návrhu, t. j. od 25.08.2021 do 31.08.2023 vo výške 2 348,26 eura ako pomernú časť za august 2021 vo výške 45,16 eura, za 12 mesiacov po 200,- eur od septembra 2021 do augusta 2022 vo výške 2 400,- eur, za 12 mesiacov po 240,- eur od septembra 2022 do augusta 2023 vo výške 2 880,- eur, spolu vo výške 5 325,16 eura, od ktorej odpočítal zaplatené výživné vo výške 2 976,90 eura. Predmetný nedoplatok povolil povinnému splácať v splátkach po 70,- eur spolu s bežným výživným. K námietke povinného o podaní návrhu v rozpore s dobrými mravmi z dôvodu, že oprávnený je plnoletý, schopný sa sám živiť, a preto povinnému zanikla vyživovacia povinnosť, poukázal na povinnosť rodiča prispievať na výživu dieťaťa do času, kým nie je schopné sa samo živiť, pričom oprávnený túto schopnosť nenadobudol, keďže študuje na vysokej

škole, pričom plnoletosť nespôsobuje automaticky zánik vyživovacej povinnosti rodičov. Taktiež brigáda oprávneného nie je dôkazom schopnosti samostatne sa živiť a nie je jeho povinnosťou si zabezpečovať uspokojovanie svojich potrieb vlastnou prácou vo voľnom čase počas štúdia, ktorú brigádnickú činnosť možno hodnotiť len pozitívne so snahou hradiť časť svojich výdavkov. Rovnako nepovažoval správanie oprávneného voči povinnému v rozpore s dobrými mravmi, keďže práve správanie povinného voči oprávnenému zapríčinilo odcudzenie zo strany oprávneného, ktorý sa bál v minulosti povinného, keďže ho zbil remeňom v rámci výchovy a očakával poďakovanie za svoju výchovu aj v súčasnosti a tiež pred odchodom povinného zo spoločnej domácnosti bol oprávnený svedkom konfliktov medzi rodičmi, ktoré okrem iného vyplývali aj zo skutočnosti, že povinný mal počas manželstva 5 rokov milenku a po odchode žiadal od oprávneného pomôcť s ukladaním dreva, ale sám mu na výživu neprispel a čiastočne prispieval až po prvom rozhodnutí súdu, aktuálne platil necelých 40,- eur mesačne. Mal za preukázané, že povinný si neplní dobrovoľne svoje povinnosti voči oprávnenému vzhľadom na jeho vek a povinnosť platiť výživné, podal trestné oznámenie na oprávneného a začal mu vykať, čo prispieva k zhoršovaniu vzťahov, pričom ani z daných dôvodov nepovažoval návrh podaný v rozpore s dobrými mravmi.

3. O trovách konania rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania, keďže nezistil dôvod pre postup podľa § 55 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) pre absenciu okolností prípadu.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal povinný v zákonnej lehote odvolanie, a to konkrétne do I. a II. výroku a žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a oprávnenému výživné nepriznal.

5. Poukázal na to, že po odsťahovaní sa oprávneného zo spoločnej domácnosti s matkou od 26.04.2021 s ním odmieta komunikovať, viackrát sa vyjadril o ňom, že s ním nechce mať nič spoločné, hoci sa pokúšal viackrát o zmier a nadviazanie spoločnej komunikácie, no zo strany oprávneného nebol o to záujem a svojim postojom silne ovplyvňuje aj svojho brata H., ktorému rozpráva o ňom vymyslené príbehy s cieľom ho dehonestovať, že ho týra, ak ho berie na výlety, čo robí po príklade svojej matky a vníma to ako hrubé a negatívne zasahovanie do jeho vzťahu s najmladším synom H.. Navyše oprávnený dňa 15.12.2022 v byte v H. hrubo zaobchádzal so svojim bratom H., ktorý o tom vykonal zvukový záznam a ten je súčasťou spisu vedeného pod sp. zn. 31P/7/2023, ktorý žiadal pripojiť, ktorý incident popísala v čestnom vyhlásení aj M. L. a dané konanie oprávneného je v rozpore s dobrými mravmi. V čestnom vyhlásení zo dňa 06.02.2023, ktoré je súčasťou dôkazov v konaní vedenom pod sp. zn. 31P/7/2023 ho obvinil z týrania jeho osoby, ako aj týrania ďalších 2 detí a fyzického napadnutia matky, ktoré tvrdenia bude vysvetľovať pred vyšetrovateľom, preto sa bránil podaním trestného oznámenia, ktoré nebolo odmietnuté a bolo postúpené z Trnavy do Leopoldova, pretože ide o podozrenie z prečinu ohovárania, čo je na podnet matky oprávneného, ktorá si konaním zabezpečovala lepšiu pozíciu pred súdom v konaní o zmenu v starostlivosti o maloletého H.. Taktiež poukázal na vyjadrenie matky dňa 21.04.2023 pred Okresným súdom Trnava v konaní vednom pod sp. zn. 31P/7/2023, podľa ktorého sa ona nevyjadruje o ňom ako o psychopati, ale tak hovoria synovia I. a oprávnený, čo mu potvrdil aj maloletý H.. Namietal nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Správanie ako aj činy oprávneného sú v rozpore s dobrými mravmi. Oprávnený odišiel so spoločnej domácnosti z vlastnej vôle, následne ho kontaktoval, ale jeho odpoveď bola negatívna, tiež ho kontaktoval dvakrát telefonicky v mesiaci máj 2021, čo odmietol, nepozval ho ani na oslavu 18. narodenín a tiež mu neoznámil ukončenie stredoškolského štúdia. Poslal mu v júni 2022 sumu 1 000,- eur s tým, aby si užil prázdniny podľa svojich predstáv, gratuloval mu tiež k meninám v októbri 2022 a následne odmietol jeho mimosúdnu dohodu v emaily z novembra 2022, do súčasnosti ho oprávnený ani raz nekontaktoval, jeho komunikácia bola len súdnou cestou, pričom na pojednávaní sa nezúčastňuje a necháva sa zastúpiť právnym zástupcom. Vo februári 2023 sa vyjadril, že ho fyzicky a psychicky týral, ako aj jeho súrodencov, hoci svoje tvrdenie žiadnymi dôkazmi nepreukázal a urobil tak takmer po 2 rokoch, kedy s ním nemal žiaden kontakt. Oprávnený si neplní svoje povinnosti podľa zákona o rodine, čo je v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na viacero nezrovnalostí v napadnutom rozsudku, a to v bode 19. ohľadne užívania bytu v J., kde bývajú v podnájme od 01.03.2022 a nie od januára 2022, pričom dom v G. využíva každý víkend a tiež každý utorok, kedy chodil operovať do Bratislavy a zároveň sa stretával s maloletým H., ako aj na všetky voľné dni či dovolenky, teda celkove v roku 2022 ho využíval na 203 dní. Rovnako vyčítal závery vyjadrené v bode 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v súvislosti s bodom 22. odôvodnenia, ktoré považoval za správne, avšak neuznanie výdavku na odmenu na základe mandátnej zmluvy nepovažoval za správne, keďže daný výdavok bol riadne vydokladovaný a dôvod súdu považoval za iracionálny. K bodu 30. odôvodnenia rozsudku uviedol, že v peňažnom denníku nie sú zachytené vklady do virtuálneho

registračnej pokladne, do ktorej zaznamenáva všetky hotovostné platby a v peňažnom denníku sú zachytené len výbery z virtuálnej registračnej pokladne a následne vklady na účet, pričom príjmy od E. K. D. zvlášť nezaznamenával v peňažnom denníku, pretože išlo o príjmy za veterinárnu starostlivosť a v hotovosti, preto boli zaevidované ako všetky príjmy v hotovosti do virtuálnej registračnej pokladne. Prvoinštančný súd vytrháva niektoré účtovné operácie z celkového účtovníctva a fabuluje, pričom za rok 2022 dosiahol čistý mesačný príjem na úrovni celoslovenského priemeru a tiež predložil ponuky a možnosti zamestnania na mandátnu zmluvu, pričom ak by pripustil príjem v priemere 2 000,- eur, po odpočítaní odvodov a daní by mu zostalo mesačne 1 651,- eur, z čoho len náklady na dennú dopravu, prípadne podnájom v mieste výkonu práce by boli vo výške 700,- eur, ale ponuky s vyšším príjmom boli výlučne v Bratislave a v čistom by mu zostalo 951,- eur. Rovnako za fantáziu považoval konštatovania v bode 32. odôvodnenia rozsudku, ktoré sa neopiera o dôkazy, keďže okresný súd mal k dispozícii peňažný denník za rok 2022, v ktorom boli zdokladované príjmy ako aj výdavky, okresný súd rozporoval jeho pôžičky, bez ktorých nemohol preklenúť dané obdobie a rovnako za nedôvodné považoval zníženie nákupu liečiv a odmeny kolegyne, ktorá mu pomáhala zabezpečovať ordinačné hodiny v rozsahu, v akom deklaroval, za čo jej platil a prostriedky boli vynaložené. Lieky majú expiráciu a podliehajú určitému režimu, nemohol by bez nich vykonávať svoje povolanie, preto sa nestotožňuje s vyjadrením okresného súdu. V dome býval celý rok 2021 a pokiaľ okresný súd do jeho príjmu zarátal aj príjem z nájmu domu vo výške 700,- eur za rok 2021, býval v ňom s terajšou manželkou a tromi deťmi. Za rok 2022 mu okresný súd započítal opätovne príjem od E. K. D., ktorá suma bola zaevidovaná cez virtuálnu registračnú pokladňu a tiež nájom domu vo výške 700,- eur, hoci vlastníkom domu sa stal až v decembri 2022 a dom nemohol predať z dôvodu exekučného titulu, nie z vlastnej viny, ale z dôvodu záväzku, že do septembra 2023 nechal trvalý pobyt maloletých detí a ich matky na adrese pod hrozbou sankcie 4 000,- eur a tiež nemohol dom prenajať z dôvodu, že kúrenie je na drevo, čo zahŕňa každodennú starostlivosť. V rozpore s dôkazmi okresný súd používa hodnoty jeho príjmu za jednotlivé roky v bodoch 36. a 37. odôvodnenia rozsudku. Poukázal na tvrdenie oprávneného ohľadne tabletu s príslušenstvom v hodnote 514,- eur, ktoré nie je potrebné na štúdium medicíny, ale len na sťahovanie súborov a čítania, teda sa dá jednorazovo zaobstarať v hodnote 150,- eur, navyše má oprávnený bratranca, ktorý je v tom istom veku a študuje na medicíne v Českej republike, jeho mesačné náklady nepredstavujú 400,- eur, pričom domov chodí len na letné prázdniny a nie ako oprávnený, ktorý je na internáte 4 dni v týždni a má doma navarené. Dôvody prevodu všetkého jeho majetku na manželku boli dva, a to jednak z dôvodu pôžičky na vyporiadanie BSM vo výške 80 000,- eur, ktorú je potrebné splácať, teda ide o ochranu nehnuteľnosti pred veriteľmi, kde jeho manželka sa zaviazala splácať pôžičku a prevzala na seba záväzok, preto nemožno prevod nehnuteľnosti považovať za bezodplatný a tiež má právo nehnuteľnosť používať do konca svojho života, z ktorého dôvodu nemožno považovať prevod za bezodplatný a navyše pri výkone povolania veterinárneho lekára ručí celým svojim majetkom, teda ochránil svoj majetok pred rizikami v podnikaní. Nepopieral vyživovaciu povinnosť k oprávnenému, je ochotný sa s ním stretávať a prispievať mu na jeho život, avšak tento odmieta dohodu a zmier, svojimi činmi negatívne zasahoval do jeho života, preto ho odmieta podporovať, keďže nemá záujem o neho ako otca a vulgárne sa o ňom vyjadruje.

6. Oprávnený vo vyjadrení k odvolaniu povinného navrhol rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že prvoinštančný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal s povinným tvrdeným rozporom s dobrými mravmi a v konaní ku bolo preukázané, že k narušeniu vzťahov došlo v minulosti z dôvodu správania sa povinného voči nemu, keďže aj výchovné metódy v súčasnej dobe pozostávajú z neustáleho vyžadovania ospravedlňovania sa a požadovania prejavov vďaky za výchovu zo stany povinného a bezpodmienečného rešpektovania jeho názorov v kombinácii s vykaním voči jeho osobe, podávaním trestným oznámením a obviňovaním. Mal za to, že k údajné slovné atakovanie najmladšieho brata nesúvisí s vyživovacou povinnosťou, navyše ide o situácie, ktoré sú predmetom dokazovania v konaní, v ktorom povinný žiadal o zverenie najmladšieho brata do svojej starostlivosti, avšak žiadne fyzické ani psychické ataky sa nediali a v konaní neboli preukázané, rovnako ani dôvod na zmenu osobnej starostlivosti o maloletého brata. Jeho čestné prehlásenie považuje povinný za prejav rozporu s dobrými mravmi a nevhodného správania sa, avšak nepodložené obviňovanie jeho osoby z týchto konaní a podávanie trestných oznámení v tejto súvislosti nepovažoval povinný za prehlbovanie narušených vzťahov medzi nimi. Obdobné námietky k nepriznaniu výživného pre rozpor s dobrými mravmi uvádzal povinný aj v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 31P/49/2020, kde súd okrem rozvodu upravoval výkon rodičovských práv a povinností voči 2 ďalším deťom povinného, keďže syn I. dosiahol plnoletosť dňa XX.XX.XXXX a povinný s obdobnými argumentami žiadal v odvolaní nepriznanie vyživovacej povinnosti k tomuto synovi pre rozpor s dobrými mravmi, čo vyhodnotil odvolací súd v bode 25. odôvodnenia svojho rozhodnutia.

V súvislosti s vyjadrením povinného k výdavku na kolegyňu, išlo o jeden z mála výdavkov, ktorý bol riadne vydokladovaný a reálne vynaložený, avšak je otázne, či daný výdavok predbieha vyživovaciu povinnosť povinného bez ohľadu na skutočnosť, či v ambulancii pracoval povinný sám alebo s kolegyňou, príjem deklarovaný a vykázaný sa v ambulancii neznižil, preto považoval daný výdavok za nedôvodný a nepredbiehajúci vyživovaciu povinnosť. V súvislosti s tvrdením o trávení počtu dní v dome v G. v počte 203 dní ide o úplné nové tvrdenie povinného, ktoré je odlišné od jeho vlastných doterajších tvrdení a ide o reakciu na odôvodnenie odlišných príjmových možností povinného od ním deklarovaných, čo potvrdil Krajský súd v Trnave v odvolacom konaní v rozsudku č. k. 11CoP/82/2023-559 zo dňa 02.08.2023, teda ide o účelové prispôsobenie tvrdenia povinného s cieľom znížiť svoje potencionálne príjmové možnosti. Poukázal na povinným neuvedenie, ani na základe opakovanej výzvy, konkrétnych dokladov z virtuálnej registračnej pokladne za vykonanú prácu pre veterinárnu ambulanciu, keď podľa neho príjem od E. K. D. inkasuje v hotovosti a na konci mesiaca peniaze vkladá do pokladne v hotovosti, avšak v odvolaní uvádza doklady, ktoré nekorešponujú s povinným uvádzanými tvrdeniami v konaní, a teda, že príjem eviduje raz mesačne v hotovosti, a to na konci mesiaca do pokladne, pričom príjem za mesiac október a november 2022 vôbec neuvádza, teda nepreukázal, že príjem od E. K. D. bol zohľadnený v jeho daňovej evidencii, ide o účelové tvrdenie s cieľom dosiahnuť nepriznanie reálnej vyživovacej povinnosti. Mal za to, že vo vzťahu k bodu 31. a 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku povinný nepochopil zákon o rodine. K bodu 33. odôvodnenia rozsudku o povinným uvádzaných tvrdeniach o dispozícii zmlúv o nájme bytu v J. sa nezakladá na pravde, keďže žiadnu zmluvu o nájme bytu v J. nepredložil, ponechal si rodinný dom v G. a súčasne si prenajímal byt v J. na ďalšiu časť roka, čo poukazuje na určitú životnú úroveň povinného, ktorá nie je nízka. Za nepravdivé považoval tvrdenie povinného o bývaní so súčasnou manželkou a jej 3 deťmi v dome v G. už v roku 2021, v ktorom roku neobýval nehnuteľnosť, teda nič mu nebránilo v jej efektívnom využívaní už aj v danom roku, pričom ani ďalšie osoby, ktoré mali v nehnuteľnosti trvalý pobyt, nemali k nehnuteľnosti žiadne užívacie právo v súvislosti s tvrdenou nemožnosťou predania domu v G. a povinný nebol ani trvalým pobytom osobne nijako obmedzený. Poukázal na schopnosť povinného dosahovať príjem na úrovni 1 800,- eur, ako bolo potvrdené aj Krajským súdom v Trnave ohľadne záveru prvoinštančného súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 31P/49/2020 v rovnakých záveroch o príjme povinného. Pokiaľ ide o jeho výdavky, v obdobnej výške sa budú opakovať aj v ďalších rokoch, keďže štúdium medicíny patrí k nákladnejším a náročnejším, čo do pomôcok a literatúry, pričom nákup kníh pre 1. ročník neznamená, že ich nebude potrebovať aj v ďalších rokoch zakúpiť, ako aj ďalšie pomôcky, pričom zakúpený tablet mu počas štúdia nahradí počítač a bude schopný sťahovať materiály, ako aj zabezpečiť si čítanie, tiež sa pripravovať na budúce povolanie prostredníctvom programov, ktoré sa pri výučbe štandardne používajú. Ohľadne ďalších tvrdení k výdavkom iného študenta medicíny poukázal na individuálnosť posudzovania jednotlivých vyživovaných osôb s ohľadom na oprávnené náklady a potreby.

7. Povinný vo vyjadrení k vyjadreniu oprávneného uviedol, že súd nikdy neskúmal vzťahy medzi ním a oprávneným v čase pred začatím konania, preto nemôže byť preukázané, že narušenie vzťahov spôsobilo jeho správanie, pričom v znaleckom posudku oprávnený povedal, že vzťahy sa zhoršili od jeho 15. rokov, teda keď bol v puberte. Od októbra 2022 sa oprávnený nekontaktuje ani so starými rodičmi z jeho strany, ani s jeho súrodencami, a to napriek tomu, že sa pri rozhovore v rámci psychologického vyšetrenia o starých rodičoch vyjadroval v superlatívoch a správali sa k nemu vždy s porozumením. Vylúčenie jeho rodiny zo života oprávneného svedčí o narušenom správaní sa navrhovateľa, ktorý je pod silným tlakom svojej matky, ktorej bola v znaleckom posudku č. 45/2021 stanovená schizoidná porucha, paranoja a hystéria. Od svojho dieťaťa ako rodič vyžaduje správanie dieťaťa, ale za posledné roky mu ani raz nepoďakoval. Všetky výdavky súdu riadne vydokladoval, riadne vynaložil a vyjadril sa tiež ohľadne domu, ktorý potrebuje na stretávanie sa so synom H., pričom dom využíva aj v ostatnom čase. Súd ho nikdy nevyzýval na predloženie dokladov z virtuálnej registračnej pokladne, ktoré sú z príjmov od E. K., ale ohľadne daných príjmov dostal otázku na pojednávaní, pričom nemožno od neho očakávať, že bude vedieť dátum vystavenia príjmového dokladu, čísla a sumy, keď navyše v súčasnosti to má súd k dispozícii. V súvislosti s tvrdením ohľadne domu v G. v r. 2021 uviedol, že to oprávnený prekrúca a klame, keďže v r. 2021 dom využíval na bývanie a časť daného roku aj jeho súčasná manželka a jej deti.

8. Oprávnený vo vyjadrení k vyjadreniu povinného poukázal na bod 41. odôvodnenia rozsudku ohľadne narušenia vzťahov aj pričinením povinného, s ktorými sa prvoinštančný súd vysporiadal. V súvislosti s odvolávaním sa na znalecký posudok č. 45/2021, ktorý bol vyhotovený v konaní vednom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 31P/49/2020 poukázal na otcom nepredložený celý znalecký posudok, ale účelovo vybraté len pasáže, týkajúce sa jeho osoby a jeho matky, ale nie pasáže týkajúce sa

osoby povinného, ako aj záverov znalca. Povinný neuviedol, že sa odmietol podrobiť individuálnej časti psychologického vyšetrenia a znalec pri jeho osobe konštatuje náznaky anankastickej poruchy osobnosti. Tvrdil, že je v kontakte so starou matkou zo strany otca, s ktorou sa podľa situácie aj stretne, ale keďže sa odsťahovali do D. a on sa zdržuje v E., sú jeho kontakty s ďalšou rodinou otca minimálne, pričom nie je zrejmé, ako uvedené súvisí s vyživovacou povinnosťou povinného. Konštatovanie povinného je dôkazom nepochopenia posudzovania výdavkov a ich vzťahov k vyživovacej povinnosti a naďalej trval na účelovosti tvrdenia povinného o počte dní trávených v dome v G., pričom nakladanie povinného s jeho majetkom posúdil prvoinštančný, ako aj odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 31P/49/2020 ako neefektívne. Navyše sumu 80 000,- eur povinný nikdy nevydokladoval a bezplatne previedol nehnuteľnosť na súčasnú manželku, s ktorou si súčasne prenajíma nehnuteľnosť v J. za sumu 630,- eur, resp. za 700,- eur mesačne a túto tým pádom bez zohľadnenia času stráveného na dovolenkách a výletoch povinným za svojim hobby, užíva cca 160 dní v roku, čo je daný spôsob zabezpečovania bývania v dvoch značne nákladných nehnuteľnostiach, odrazom vysokej životnej úrovne povinného, ktorá nezodpovedá jeho deklarovaným príjmom a zisteným príjmom jeho súčasnej manželky. Poukázal na niekoľkokrát položenú otázku zo strany prvoinštančného súdu, týkajúcu sa konkrétnych výdavkov, ktorými bola evidovaná tržba od E. K., na ktorú povinný nikdy nezareagoval zodpovedaním a v odvolaní uvádza čísla pokladničných dokladov nekorešpondujúcimi s jeho tvrdením. Rozpis dokladov uvádzaných povinným v odvolaní je len napasovaním dokladov na sumy, ktoré boli vykázané zo strany E. K., čo je účelové tvrdenie k záveru prvoinštančného súdu o ich nepreukázaní a dodatočnom zohľadnení pri výpočte príjmu za rok 2022 v bode 35. odôvodnenia rozsudku. Súčasná manželka sa k povinnému prisťahovala v mesiaci marec 2021 a zároveň sa týmto termínom mohla podieľať na nákladoch na dome v G., teda mohol v roku 2021 efektívnejšie využívať svoj majetok. Potencionálny príjem povinného by aj tak bol zodpovedajúci na plnenie si vyživovacej povinnosti voči nemu v sume 200,- eur mesačne za mesiace september 2021 až december 2021, keď podľa dokladov z roku 2021 povinný nedosahoval ani len priemer príjmu podľa štatistického úradu, preto je dôvodné vychádzať z jeho potencijných možností. Od roku 2021 do rozvodu manželstva mal určenú vyživovaciu povinnosť na čas do rozvodu, a to neodkladným opatrením v sume 180,- eur mesačne na ďalších dvoch súrodencov, keďže ani na tieto deti nezačal dobrovoľne platiť výživné, teda mal dispozičné zdroje na vyživovaciu povinnosť voči jeho osobe aj po vydaní daného neodkladného opatrenia, a to minimálne na úrovni 205,- eur mesačne. V súvislosti s prácou pre E. K. poukázal na plánované výkony, nejde o bežnú činnosť veterinára na ambulancii, ktorú činnosť môže povinný vykonávať aj nad rámec svojho pracovného času, teda ide jednoznačne o jeho mimoriadny príjem.

9. Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 CMP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 65 a § 66 CMP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „CSP“) a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom I. a II. výroku, vrátane závislého IV. výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu, odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vo výrokoch I. a II. vecne správne, prvoinštančný súd predmetnú vec skutkovo aj právne správne posúdil. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie neporušil právo strán sporu na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty povinnej osoby v odvolaní.

12. V prejednávanej veci súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom po zrušení veci odvolacím súdom uznesením č. k. 23CoP/29/2022 – 79 zo dňa 27.04.2022, doplnil dokazovanie za účelom zistenia riadneho skutočného stavu veci, ktoré dokazovanie považuje odvolací súd za dostatočné a aj správne vyhodnotené. Pokiaľ prvoinštančný súd na základe dokazovania ustálil, že povinným deklarovaný príjem z daňových priznaní nezodpovedá jeho celkovým majetkovým pomerom a životnej úrovni, tento záver považuje odvolací súd za správny, a teda dôvody uvedené prvoinštančným súdom v bodoch 32. až 38. zodpovedajú zistenému skutočnému stavu veci a aj správne právnemu posúdeniu veci prvoinštančným súdom, na ktoré odvolací súd odkazuje a stotožňuje sa s aplikáciou princípu potenciality príjmu povinného tak, ako bol vyjadrený v bode 34. a 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď okrem príjmu z možného prenájmu rodinného domu vo výške 700,- eur prvoinštančný súd pripočítal odmenu za funkciu v dozornej rade a tiež vychádzal z príjmu veterinárneho lekára v roku 2021 vo výške 1 071,- eur (č. l. 35 spisu) a v roku 2022 vo výške 1 034,- eur plus 700,- eur z možného prenájmu domu a následne súd prvej inštancie ustálil príjem povinného vo výške 1 705,- eur za rok 2021 a za rok 2022 vo výške 1 862,- eur, ktorá suma zodpovedá schopnostiam a možnostiam povinného prispievať na výživu oprávneného stanoveným výživným, a to diferencovane počas štúdia strednej školy oprávneného a následne so zvýšením výdavkov od 01.09.2022 v spojení s nástupom na vysokú školu, Lekársku fakultu v Martine.

13. Podľa § 62 ods. 1 až 5 ZoR, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrované nepĺnoleté dieťaťa alebo na nezaopatrované dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

14. Podľa § 75 ods. 1 ZoR, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprímerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

15. Kritériá uvedené v § 75 ods. 1 Zákona o rodine predstavujú všeobecnú úpravu pre všetky druhy vyživovacej povinnosti. Treba ich posudzovať v súvislosti so špeciálnymi kritériami platnými pre jednotlivé druhy vyživovacej povinnosti, t. j. s právom dieťaťa podieľať sa na životnej úrovni rodičov, nárokom rodičov voči deťom na primeranú výživu, v zásade rovnakou životnou úrovňou manželov, nárokom rozvedeného manžela na primeranú výživu, nárokom nevydatej matky na primeranú úhradu jej výživy. Pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom, vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými a príspevku na výživu rozvedeného manžela sa vyžaduje aj určitý stupeň odkázanosti oprávneného. Pri pluralite na strane povinných sa posudzuje vzájomný pomer zákonných hľadísk určovania výživného. Zákon pojmovo vymedzuje kritériá ako určitý návod pre súd, kombináciou ktorých sa má určiť konkrétna výška výživného. Na strane oprávneného sú relevantné odôvodnené potreby. Na strane povinného sa preskúmavajú schopnosti, možnosti, majetkové pomery. V súlade s princípom potenciality príjmov na uvedené hľadiská súd u povinného prihliada aj v prípade, ak sa bez dôležitého dôvodu vzdal výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, rovnako v prípade neprímeraných majetkových rizík, ktoré na seba povinný berie. Všeobecnou podmienkou možnosti priznať výživné je súlad s dobrými mravmi. Schopnosti predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej schopnosti a rozumieme nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby povinného, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, nadobudnutými vedomosťami a získanými skúsenosťami. Z hľadiska vyživovacej povinnosti je podstatné, ako sa prejavujú v reálnych schopnostiach dosahovania príjmu. Z tohto hľadiska sa schopnosti skúmajú ako faktické príjmy a výdavky povinného. Pravidelne zisťovanými okolnosťami v konaní o výživnom na strane výdavkov sú pravidelné, ako aj nepravidelné náklady spojené s bývaním (nájomné, prevádzka bytu, domu), stravou, ošatením, zdravotným stavom, starostlivosťou o dieťa a domácnosť, inými vyživovacími povinnosťami, poisťovacími plneniami, sporením, pôžičkami, splátkovými platbami, daňovými

plneniami, výdavkami na výkon povolania. Subjektívne schopnosti sa však môžu realizovať len v rámci objektívne daných možností, ktoré determinuje reálna situácia na trhu práce, miera nezamestnanosti v regióne, v príslušnom odbore, vekovej kategórii, dosahované zárobky v danom povolaní. Pokiaľ je povinný nezamestnaný, skúmajú sa dôvody takéhoto stavu, situácia na trhu práce, jeho aktivita smerujúca k získaniu zamestnania, dôvod ukončenia posledného pracovného pomeru (či už objektívny, napr. v dôsledku organizačných zmien, alebo subjektívny, napr. v dôsledku porušovania pracovnej disciplíny, resp. bezdôvodné ukončenie pracovného pomeru). Súd vychádza z možnosti pracovného uplatnenia a priemerného príjmu podľa správy o voľných miestach v danom regióne so zreteľom na kvalifikáciu, vek, získanú prax a ďalšie charakteristiky povinného. V prípade, ak je povinný vedený ako nezamestnaný, avšak pracuje nelegálne, na takéto príjmy nemožno prihliadať, súd však môže posúdiť jeho celkovú majetkovú situáciu. Nesporný význam z hľadiska individualizácie výšky výživného má kritérium majetkových pomerov povinného. Umožňuje komplexne posúdiť celkovú situáciu, životnú úroveň povinného pre potreby výživného, keďže príjmové pomery samej osoby neposkytujú úplný obraz o situácii povinného. Za takýchto okolností súd určí výživné a je vecou povinného, aby ich speňažením z výťažku alebo inak zabezpečil výživné, inak je to pri bežnom rozsahu majetkových pomerov povinného. Majetkové pomery budú predmetom dokazovania a záleží aj na oprávnenom, aby poukázal na ich existenciu, pokiaľ má o nich vedomosť. Majetkové pomery charakterizuje vlastníctvo nehnuteľností (pozemky, domy, byty, rekreačné chaty, ich počet, reálna potreba a možnosť využitia povinným vrátane získavania výnosov z nich, prípadne dôvod ich nevyužívania na výnosy), cenných papierov, obchodných podielov, vkladov v bankách, iných hnutelných vecí (motorové vozidlá, luxusné športové vybavenie, zbierky, cennosti, elektronika), ako aj celkový životný štandard (dovolenky, životné náklady). Nejde o zásah do vlastníckeho práva povinného, ktorý môže vlastniť neobmedzené majetkové podstaty, ale len o posúdenie jeho majetkových pomerov vo vzťahu k plneniu prioritnej vyživovacej povinnosti. Okolnosťou tvoriacou v súhrne celkové majetkové pomery povinného sú aj pasíva (rôzne formy úverov, pôžičiek, náhrady škody). Aj tu treba vychádzať z priority vyživovacej povinnosti a posudzovať ich z hľadiska potenciality. Zadĺženie povinného z dôvodov, ktoré nie sú nevyhnutné, resp. súvisia so zaobstaraním predmetov nadštandardnej hodnoty, z tohto hľadiska znamená, že na ne súd pri ustálení majetkových pomerov nebude prihliadať, navyše, v prípade kúpy takýchto vecí by sa majetkový stav nezmenil, povinnému by síce vznikli dlhy, majetok by sa však zhodnotil o kúpenú vec.

16. Pri uplatnení princípu potenciality príjmov osoby povinnej platiť výživné oprávnenej osobe súd neprihliada len na skutočné (faktické) príjmy povinného, ktoré dosahuje v čase vyhlásenia rozsudku, ale vychádza z jeho potencialných príjmov, to znamená príjmov, ktoré povinný (potentialne) mohol mať vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti, stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zamerania, prax, jazykové znalosti, dopyt na trhu práce. Tento princíp sa uplatňuje aj vtedy, keď povinný svojím konaním berie na seba neprimerané majetkové riziká zahŕňajúce aj takú činnosť, ktorá ohrozuje dosiahnutie príjmu, príp. vedie až k strate jeho príjmu a tým aj k strate možností platiť výživné. Na zníženie (stratu) príjmu povinného súd prihliada len v prípade jednoznačného preukázania takého dôležitého dôvodu, ktorý vznikol objektívne bez zavinenia povinného. Potentialita príjmov znamená v reálnom použití v súlade s právnou normou situáciu, keď povinný nevyvíja dostatočnú aktivitu k tomu, aby svoje maloleté dieťa zabezpečil, aby maloleté dieťa malo uspokojené základné potreby, ktoré súvisia s jeho výživou a aj potreby, ktoré nie sú základné, ktoré sú nad rámec, ale súvisia s uspokojovaním možností, ktoré prináležia veku a potrebám maloletého dieťaťa. Potentialita teda znamená de facto, že povinný môže v daných podmienkach dosahovať zvýšený príjem než deklaruje v rozhodnom období. Podľa Ústavy Slovenskej republiky má však každý garantované základné právo na slobodnú voľbu povolania (hoci potencialita príjmov ju nepopiera) (z komentára k Zákonu o rodine, druhé prepracované a doplnené vydanie vydavateľstva Wolters kluwer, rok 2014, str. 110), ale zákonodarca umožňuje hodnotiť nielen životné okolnosti a pomery, ktoré sú reálne dané, ale aj tie, ktoré by za určitých podmienok mohli existovať. Zdôvodnenie sa vidí v existenčnom charaktere výživného a potrebe zabrániť povinnému, aby svojím konaním znižoval jeho rozsah.

17. V konaniach podľa Civilného mimosporového konania má zisťovať skutočný stav vecí (§ 35 CMP), nemôže byť na neho prenášaná zodpovednosť účastníka za jeho vlastné záležitosti. „Uvedené smerovanie nie je možné dosiahnuť bez súčinnosti účastníkov konania, preto zákon aj v týchto veciach trvá na naplnení základných procesných povinností účastníkov, t.j. povinnosti tvrdenia právne relevantných skutočností a dôkaznej povinnosti,“ (pozri komentár k Civilnému mimosporovému poriadku § 35, 1 vydanie, 2017, doc. JUDr. Romana Smyčková, PhD. a kolektív, Nakladateľstvo C. H. Beck). V zmysle starej rímskej zásady "vigilantibus iura scripta sunt", „práva patria len bdelym“ (pozorným,

ostrážitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Z týchto dôvodov považuje odvolací súd aj túto námietku dovolateľa za nedôvodnú.

18. K námietkam povinného v súvislosti s nepresnosťami v porovnaní s vykonanými dôkazmi a nezrovnalosťami vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd uvádza, že de facto ide o naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, teda že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, s ktorým odvolacím argumentom nemožno súhlasiť. Tento odvolací dôvod spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, pričom súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Teda sa týka nedostatkov v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom spočívajúcich v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie, je nesprávne, pričom musí ísť o také skutkové zistenie, na základe ktorého súd vec posúdil po právnej stránke nesprávne, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, v dôsledku čoho je nesprávny a chybný súdom vyslovený právny názor a skutkové zistenie tak nezodpovedá vykonaným dôkazom. Súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi vykonané, opomenul, napriek tomu, že vyšli najavo. Nesprávne skutkové zistenia sú tiež také, ktoré súd založí na chybnom hodnotení dôkazov, čím nastane logický rozpor v ich hodnotení zákonnosti, pravdivosti, prípadne i dôležitosti.

19. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutočného stavu (nie skutkového stavu podľa režimu CSP), na základe dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a výsledok hodnotenia dôkazov prvoinštančným súdom zodpovedal postupu podľa § 191 CSP, keďže do úvahy vzal všetky podstatné skutočnosti, vyplývajúce z vykonaných dôkazov, vrátane prednesov účastníkov konania. Zohľadnil rozhodujúce skutočnosti preukázané dôkazmi a vyjdúce počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne jasne, podrobne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov konania, z akých dôkazov vychádzal, ako ich hodnotil a tiež ako vec právne posúdil, v ktorom smere odvolací súd poukazuje na body 12. až 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, v podrobnostiach na ne odkazuje a nepovažuje za potrebné ich opakovať podrobne.

20. V uvedenom smere odvolací súd poukazuje tiež na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoP/82/2023 – 559 zo dňa 02.08.2023, ktorý bol súčasťou dokazovania pred súdom prvej inštancie a uviedol ho v bode 12. svojho rozsudku, a v ktorom sa tiež odvolací súd zhodne, ako súd prvej inštancie v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k deťom na čas po rozvoze manželstva, stotožnil s argumentami prvoinštančného súdu o uplatnení potencionalneho príjmu povinného pri rozhodovaní o vyživovacej povinnosti na ďalšie dve deti povinného v konaní o rozvod manželstva a tiež v bode 25. odôvodnenia rozsudku odvolací súd sa zaoberal obdobnými argumentami povinného o nepriznaní výživného na už plnoletého syna I. v rozpore s dobrými mravmi, ktoré považoval za nedôvodné, rovnako ako v prejednávanej veci.

21. Odvolací súd dodáva, že každý podnikateľ si v rámci podnikateľskej činnosti reguluje nielen príjmy, ale aj výdavky, pričom bez pozornosti nešlo ani to, že povinný nevedel uviesť svoj čistý mesačný príjem, ani výdavky v podnikaní, či vynaložené na svoju životnú úroveň (zápisnica o pojednávaní zo dňa 07.06.2023, výpoveď povinného – pozn. odvolacieho súdu), a teda súd prvej inštancie správne uzavrel, že povinným deklarovaný príjem z daňových priznaní nezodpovedá jeho reálnym majetkovým pomerom a životnej úrovni, keďže vzhľadom na výdavky vynakladané v podnikaní by musel jednoznačne žiť z úspor z predchádzajúcich rokov, keďže jeho príjem z podnikania jeho výdavkom jednoznačne nezodpovedal.

22. Za nedôvodnú považoval odvolací súd tiež argumentáciu povinného o nesprávnom zohľadnení možného príjmu z prenájmu domu v G., ktorý podľa povinného využíval každý víkend a každý utorok za účelom stretávania sa s maloletým synom, keď bolo jednoznačne preukázané, že predmetnú nehnuteľnosť mal pre vlastné účely možnosť užívať od apríla 2021, teda po odchode matky (bývalej manželky) so všetkými deťmi, do ktorého domu sa prisťahovala aj priateľka povinného, teda bolo v jej schopnostiach sa podieľať na nákladoch bývania, avšak prvoinštančný súd zohľadnil neefektívne využívanie tejto nehnuteľnosti v roku 2021, a správne ustálil možnosť prenájmu tejto nehnuteľnosti,

ktorú sumu zahrnul do potencionálneho príjmu povinného. Je preto irelevantné tvrdenie povinného o nesprávnom uvedení dátumu užívania bytu v J. od januára 2022, ktorý mal byť podľa neho uvedený od 01.03.2022, pretože v rozhodnom období pre určenie výživného na oprávneného zodpovedal sume určeného výživného prvoinštančným súdom konštatovaný potencionálny príjem povinného.

23. Za nedôvodné považoval odvolací súd aj námietky povinného ohľadne započítania jednorazových výdavkov oprávneného na začiatku štúdia, a to v súvislosti so zakúpením tabletu s príslušenstvom a o jeho možnom jednorazovom zaobstaraní, ktorý argument nemá žiadne opodstatnenie a nemožno porovnávať pomery iného študenta medicíny v Českej republike, keďže mesačné náklady a odôvodnené potreby oprávnenej osoby sú vždy individuálne, pričom tablet možno nepochybné považovať za účelnú učebnú pomôcku počas celého štúdia, preto odôvodnené výdavky oprávneného boli správne a jednoznačne preukázané. Uvedené tvrdenie zodpovedá opätovne snahe povinného eliminovať odôvodnené výdavky oprávneného a spochybníť ich za účelom nižšej sumy vyživovacej povinnosti zo strany povinného.

24. Nepochopiteľný bol tiež odvolací argument vyjadrený povinným v bode 15. odvolania, o účele prevodu jeho všetkého majetku na manželku z dôvodu ochrany nehnuteľností pred veriteľmi, keďže splácanie údajnej pôžičky na vyplatenie matky oprávneného z BSM je predovšetkým povinnosťou povinného, ktorý tak nadobudol majetok do výlučného vlastníctva a je nepodstatné, že sa k tejto pôžičke zaviazala aj manželka povinného a tým na seba prevzala celý záväzok, z ktorého dôvodu malo ísť o bezodplatný prevod. Aj tento postup povinného považuje odvolací súd za vzdanie sa majetkového prospechu bez vážneho dôvodu (§ 75 ods. 1 ZoR) a neodôvodňuje ho ani ochrana majetku povinného pred rizikami v podnikaní, keďže pri ňom ručí celým svojim majetkom.

25. Podľa § 75 ods. 2 ZoR, výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

26. Bez ohľadu na naplnenie zákonných kritérií pre určenie vyživovacej povinnosti, súd nemôže priznať výživné v prípade zisteného rozporu s dobrými mravmi. Nepochybná odôvodnenosť predmetného kritéria je daná prioritným predmetom úpravy rodinného práva, ktorým sú osobné vzťahy medzi subjektmi rodinného práva, na ktoré sa vyživovacie vzťahy viažu. Narušenie príslušných osobných vzťahov z relevantných dôvodov zákon sankcionuje tým, že nepovažuje za spravodlivé, aby osoba, ktorá sa takéhoto konania dopustila, požadovala plnenia založené práve na takomto osobnom vzťahu.

27. Pojem dobré mravy je neurčitým právnym pojmom, jeho obsah nevyplyva z pozitívneho práva. Okrem práva existujú aj iné systémy noriem, niektorým z nich takouto úpravou právo poskytuje ochranu tým, že im prepožičiava sankcie charakteristické pre systém práva. Nejde o akékoľvek normy, ale o všeobecne spoločensky uznávané pravidlá, prostredníctvom ktorých sa zavrhuje spoločensky nežiaduce javy. Vo všeobecnosti bývajú vyjadrené konštrukciou o „pocite sú náležitosti všetkých spravodlivo uvažujúcich ľudí“. Pojem dobré mravy je ďalej časovo (plynutím času podlieha zmenám) a miestne podmienený.

28. Na prípady rozporu s dobrými mravmi súd prihliada z úradnej povinnosti, ich danosť sa zisťuje podľa konkrétnych okolností prípadu. Čitateľnejšie budú rozpory spravidla v prípadoch výživného medzi manželmi (spôsobenie rozvratu, opustenie rodiny), resp. príspevku na výživu rozvedeného manžela. Ich existencia nie je vylúčená ani v prípade výživného medzi ostatnými príbuznými, v prípade vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom (ak výživné žiada rodič, ktorý v minulosti sám neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, dopustil sa trestnej činnosti voči dieťaťu), resp. plnoletých detí voči rodičom. Za rozpor s dobrými mravmi možno považovať aj prípad, ak by napríklad príjmové a majetkové pomery oprávneného (v prípadoch, keď nie je podmienkou odkázanosť oprávneného, napr. pri žalobe plnoletého dieťaťa voči rodičom) prevyšovali majetkové pomery povinného. Ako konanie v rozpore s dobrými mravmi by bolo možné posudzovať aj prípady, keď oprávnený bez ospravedliteľného dôvodu nevykonáva žiadnu zárobkovú činnosť aj napriek objektívnym možnostiam a svojim schopnostiam a svoju situáciu rieši požadovaním výživného. V zmysle striktného znenia normy súd v prípade zistenia rozporu s dobrými mravmi nemá inú možnosť (napr. zníženie výživného) než výživné nepriznať.

29. Vzhľadom na charakter citovaného ustanovenia § 75 ods. 2 ZoR, ktoré patrí k právnym normám s neurčitou, abstraktnou hypotézou, je vždy úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia, s ohľadom na okolnosti prípadu, sám túto hypotézu vymedzil. Otázka nemožnosti priznania výživného, ak by to bolo v

rozpore s dobrými mravmi, je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Vyriešením takto vysoko individuálnej otázky sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax súdov. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach. V tejto súvislosti je nutné doplniť, že vo všeobecnosti závery súdov pri posudzovaní otázky nemožnosti priznania výživného, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi, sú výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu toho-ktorého rozhodnutia, preto nie je možné precedenčne zaviazat' sudy ku konkrétnemu spôsobu rozhodovania pri existencii určitej okolnosti, keďže posúdenie rozporu s dobrými mravmi je vždy výsledkom posúdenia individuálnych skutkových okolností každej prejednávanej veci vo vzájomných súvislostiach. Každé jedno rozhodnutie je individuálne pre daný prípad a nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady, i keby formálne vykazovali rovnaké skutkové okolnosti (uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/298/2018, sp zn. 3 Cdo 226/2017).

30. Pokiaľ ide o odvolacie námietky otca, tieto sa v prevažnej miere týkali hodnotenia správania sa oprávneného, ktoré odvolacie argumenty nemajú žiadnu relevanciu k dôvodnosti súdom prvej inštancie stanoveného výživného, tieto by mali relevanciu iba vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti výživného pre rozpor s dobrými mravmi, s ktorou námietkou sa taktiež súd prvej inštancie riadne vysporiadal v bode 40. a 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku, a s ktorými sa taktiež odvolací súd plne stotožňuje.

31. Odvolací súd však k nedôvodnosti priznania výživného pre rozpor s dobrými mravmi dodáva, že z dokazovania nevyplývalo, že by postoj oprávneného k odvolateľovi bol výsledkom výlučne jeho údajne nevhodného správania bez pričinenia sa na tomto správaní aj zo strany odvolateľa. V každom prípade ak narušenie vzťahov pretrvávalo už dlhšiu dobu, bolo na odvolateľovi, aby riešil danú situáciu, pretože je predsa otcom oprávneného, teda jeho najbližšou osobou, ktorá by mala mať citovú väzbu k dieťaťu a ako zrelá osoba sa aj snažiť vhodne vplývať na svoje dieťa, aj keď už dospelé. Odvolací súd však tiež poukazuje na správanie sa povinného, podávanie trestných oznámení na oprávneného, vykanie jeho osobe a tiež jeho postoj k plneniu si vyživovacej povinnosti, čo nepochybne viedlo k narušeniu vzťahov medzi synom a otcom, ktorý záver vyplýva z obsahu spisu a z vyjadrení účastníkov konania. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že medzi oprávneným a povinným sú dlhšiu dobu zlé vzťahy, došlo k odcudzeniu, a to predovšetkým zo strany oprávneného, pričom postoj povinného k plneniu si povinností rodiča, medzi ktoré základné povinnosti patrí vyživovacia povinnosť, k uvedenému zlepšeniu vzťahov neprospieva. Súdne konanie iba podporuje eskaláciu vzťahov a odmietavý postoj zo strany oprávneného.

32. Odvolacie námietky povinného teda považoval odvolací súd za jednoznačne nedôvodné a nespôsobilé spochybnit' správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch I., II. a IV., z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v týchto konkrétnych výrokoch podľa § 387 ods. 1, 2, CSP ako vecne správny potvrdil.

33. V ďalšom odvolací súd dodáva, že i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

34. CMP v ustanovení § 52 upravuje základnú zásadu náhrady trov konania v mimosporovom procese, podľa ktorej žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, pokiaľ zákon v nasledujúcich ustanoveniach neupravuje inak. O povinnosti nahradiť trovy konania (pokiaľ nejde o trovy konania štátu) rozhoduje súd len na návrh oprávneného účastníka (§ 57 CMP). Oprávneným účastníkom na náhradu trov odvolacieho konania by bol v danej veci osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti. Odvolací súd však vzhľadom na charakter daného konania – o určenie vyživovacej povinnosti rodiča k plnoletému dieťaťu – považuje za spravodlivé, aby si každý z účastníkov znášal trovy odvolacieho konania sám a v súlade so všeobecnou zásadou náhrady trov v mimosporovom konaní a s poukazom na ustanovenie § 52 CMP vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

35. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 CMP), môže mu súd uložiť pokutu do 1 000,- Eur (§ 382 ods. 1 CMP), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 CMP) alebo odňať maloletého tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnené premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 CMP) a to všetko aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 CMP).